

In pljusknil je čez zemljo
 dobrote čudne val igriv.
 In stala dolgo sva pod streho.
 Kako je prav prišel nama naliv!

Koljo Sevov

KOSEC Kosit gremo, ko se dvigne rosa.
 Nabrusiš koso in s trdnim korakom
 začneš na levem koncu livade.
 Ne stopaj bos v zeleno modrost!
 Ne sekaj kril mladim pticam.
 Nikar ne zgubi zvena svoje kose...
 S takšnimi nasveti sem začenjaj kositi.
 Toda kri trave in cvetne čaše
 se niso hotele vdati moji ostri kosi.
 Legel sem vznak in prisluhnil
 utripu zelenih bilk:
 Napile smo se oblakov in privabile čebele —
 ne pokosi nas!
 Murni so se zatekali k nam pred vetrovi —
 ne pokosi nas!
 Ziblremo metulje v očeh dneva —
 ne pokosi nas!
 Obležal sem, čeprav so korenine
 slabotno moledovale:
 Pokosi jih, da zrasedo nove!

MELANHOLIČEN Dober dan pravim vsem zgodnjim oračem.
 DAN Pa me ne slišijo. Rosa še dremlje na travi.
 Ne dviga se rahla meglica nad brazdami.

Dober dan pravim vsem pastirjem,
 ki spijo pod lučjo zornice.
 Manejo si oči in merijo nebo z gorjačami,
 čeprav še zvončki molčijo v senci.

Dober dan pravim kosačem, ki klepljejo kose
 in gledajo na dve plati:
 z enim očesom merijo travnike, z drugim — oblake.

Dober dan pravim vsem. Polje je vaše in moje,
če vemo kaj sejati
in kdaj žeti.

Pavel Matev

KOT ROSA Vznemirjen od zaželenih sprememb
MI JE KRI spet iščem nezabrisanih sledi.
In sam po potih, s tabo prehojenih,
zdaj hodim,
kot rosa mi je kri.

In vračajo se čez zapore — svetli
obeti, zelenkaste luči.
Spet vrača s tistimi se dnevi junij
in čas, ko slavec poje vse noči.

Srce pa moje v tem trenutku tvega.
Oči so se odprle mi za pot.
Saj veš:
Čeprav so bolni,
letijo orli pod nebesni svod.

Nemirna želja jih podi in žene
in kliče jih nekak ljubavni gon
v temačna brezdna, nepoznane cone,
a ne v prijazen, tih zaklon.

In pojdem, pojdem v tiste slepe cone,
naj tam, kjer večno neme so gore,
v zgoščeni plasti razbolelih čustev
naj tam zgori sopotnik moj — srce!

Evtim Evtimov

PRI MENI ŠE Pri tebi, v tvojem kraju nad križpotjem
PODLESEK BO spomladi v cvet brsti podlesek.
V DOLINI A tu cveti še na jesen,
a tukaj še v megli žare mu čaše,
toplo te greje njihov plamen tih,